

simpelt Formue- og Indkomstskatten; det vil sige, at der muligvis her i Kjøbenhavn er saa mange rige Mænd, at det Bidrag, der gives, bliver stort, naar man sætter en saadan Formue- og Indkomstskat. De fattige og dem, der have moderate Indtægter — under 15,000 Kr. — komme slet ikke til at svare mere. Men er der ogsaa nogle Folk med 50,000 Kr. og 100,000 Kr.s Indtægt, som komme til at svare mere, end de hidtil have gjort, saa siger jeg, at jeg synes ikke, der er Grund for os andre til at græde saa meget derover; og de Folk, som have disse 100,000 Kr., behøve heller ikke at græde, selv om de komme til at betale noget mere i Skat. Men hvad kommer det Forholdet mellem Kjøbenhavn og Landet og Købstæderne ved? Det er jo rent tilfældigt, om en Mand med store Indtægter bor i Kjøbenhavn eller i en Købstad eller paa Landet. Han kan bo det halve Aar det ene Sted og det halve Aar det andet Sted. Mange af vore store Godsejere gøre os jo den Ære at komme til Kjøbenhavn og bo her i et Fjerdingaar eller 4 Maaneder eller et halvt Aar, og saa beskatter man dem i Kjøbenhavn til Kommunen; og var det en Statskat, der var Tale om, bleve de ogsaa beskattede til Staten herfra. En Matador kan bo det ene Aar i Aarhus og det næste Aar i Kjøbenhavn; og naar Skatten betales her i Kjøbenhavn, er det saa noget, Kjøbenhavn har Grund til at beklage sig over? Det hele er en ren Illusion, forekommer det mig.

Jeg skal ikke lægge mere Beslag paa det ærede Tings Tid, jeg betragter denne Diskussion som værende forhaabentlig temmelig ørkesløs — jeg kan maaske sige, at det er en akademisk Diskussion. Jeg haaber, at Resultatet bliver, at ogsaa ærede Medlemmer her i Landstinget ville vise sig som praktiske Mænd ved at sige: Vi arbejde for, hvad der er gennemførligt, og er det nu efter saa mange Aars Arbejde lykkedes os at komme saa nær til hinanden, at man har et Grundlag, der synes at være praktikabelt og gennemførligt, saa skulle vi ikke hjælpe en Regering, der kommer og lægger sig paa tværs i Vejen derfor, og som virkelig, synes jeg, ikke har anden Opgave her i Livet, som Tingene se ud nu, end at forsvinde. Den ærede Kultusminister vil maaske sige: Vi behøve ikke at forsvinde, vi kunne administrere. Ja, naar Regeringen ikke kan fremme Lovgivningsværket, maa den jo indskrænke sig til at administrere, og hvorvidt den saa

kan administrere, beror jo bl. a. paa, om Rigsdagen vil bevilge den Penge til at administrere for. Det er jo dog altid et Spørgsmaal. Jeg betragter det, som er sket i disse Dage, som et Lysglimt, der er kommet ind i vor Politik, som en Udsigt til, at man virkelig en Gang kan komme til et frugtbart Samarbejde mellem de to Ting. Jeg haaber, at det skal vise sig i Realiteten, og det vil jo dog ingen modsætte sig, end ikke den høje Regering.

Madsen-Mygdal: Jeg har forlangt Ordet for en kort Bemærkning i Anledning af, at den foregaaende ærede Taler, som er min sædvanlige Meningsfælle, ikke synes at holde af, at jeg for en Gangs Skyld er bleven enig med det ærede 12te kongevalgte Medlem (Estrup), og han vilde søge at skille os ad. Jeg gør det ikke for den ærede Talers Skyld, men for det ærede Tings Skyld, naar jeg fastholder, at det forholder sig rigtigt med den Ting, vi ere blevne enige om. Det er nemlig saaledes, at Land- og Ligningsskatten er 3 Kr. 75 Øre pr. Td. Hartkorn, som ærede Medlemmer kunne læse det i Anmærkningerne til Lovforslaget. Den stryges altsaa ifølge § 1. Til Vederlag derfor skal der ifølge § 2 indføres en Ejendomsskyld. Naar man nu regner en Td. Hartkorn gennemsnitlig til 7,000 Kr. — det er stadig Anmærkningerne til Regeringsforslaget jeg henholder mig til — en Værdi som ganske sikkert ikke er for lav, saa kommer man til det Resultat, at de 3 Kr. 75 Øre pr. Td. Hartkorn svarer til 0,53 pro mille af Værdien. Naar nu altsaa Regeringen foreslaar en Ejendomsskyld til 0,6 pro mille, gaar den altsaa lidt højere op end 3 Kr. 75 Øre pr. Td. Hartkorn. Altsaa, i Stedet for, at der skulde stryges noget, bliver der tværtimod en Forhøjelse fra 0,53 til 0,6 pro mille. Ifølge de Oplysninger, som foreligge for os i Anmærkningerne til Lovforslaget, har det sin Rigtighed. Derfor kunne de Herrer, som vaage saa stærkt over, at der ikke skal ske nogen Forskydning med Hensyn til Valgretten til Landstinget, være ganske trygge; de ere sikrede godt nok. Man er snarere gaaet en Smule højere op end længere ned, og det er jo netop Ejeren, der med Hensyn til sin Valgret til Landstinget har haft Fordel af Skatten. At han ifølge andre Bestemmelser i Lovforslaget skal kunne fradrage i Skatten for de Renter, han skal svare, har jo ingen Betydning i den Henseende; han staar opført som den, der svarer den fulde Skat, og det er dette